

301.759

301759

NAPOLEON ASZANATORIUMBAN

ÉS EGYÉB KABARETDOLGOK

IRTA LOVÁSZY KÁROLY

Ára: 1 korona 20 fillér

BERNÁTH

1916.

GALANTAI GYULA KIADÁSA BUDAPESTEN.

GALANTAI KÖNYVTÁR

LOVÁSZY KÁROLY

NAPOLEON
A SZANATÓRIUMBAN

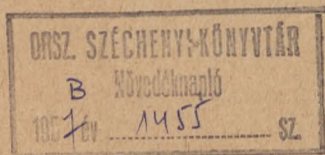
BUDAPESTI SZATIRIKUS REGÉNY
ÉS EGYÉB KOMÉDIÁK

1916

GALANTAI GYULA KIADÁSA, BUDAPEST

301759

Napoleon a szanatóriumban.

— Kis budapesti regény. —

ELSŐ FEJEZET.

A Városligetben a Pesti Varieté nézőterén leghátul egy asztalnál idegesen kopogtatták az asztalt. Az egyik pincér odanézett, de úgy tett, mintha nem hallana semmit. Az ideges kopogtatás erre még egyszer megismétlődött.

— Parancsol? — kérdezte a fáradtan odasiető pincér.

— Hányszor zörögjek? Kérek egy pohár szódavizet.

— Pista, még egy pohár szódavizet ennek az urnak.
Gyorsan!

A pincér szolítására előugrott Pista, a térdig érő pikkolófiú és vitte a szódát a hátulsó asztalhoz az ideges urnak.

Az ideges ur egyszerű szürke ruhában, nagy hassal, aranycvikkerrel és őszülő pofaszakállal ült a széken. Egyetlen kortyra megitta a szódavizet.

— Ki lehet ez az öreg smucig? — kérdezte egy pincér a másiktól.

— Hagyd kérlek, bizonyosan egy öreg pitiáner. Lehet, hogy ő a sóhivatalban az irattáros.

— Fogadjunk, hogy borravalót nem fog letenni az asztalra.

— Annyi baj legyen. Három vas ide, vagy oda, ugysis mindegy.

Az öreg ur persze mit sem sejtett abból, hogy mi-csoda diskurzust folytatnak róla a pincérek. Szemeiből a

harag és a düh szikrázott. Ezzel a haragos tekintettel mereven nézett egy fix pont felé.

Az első emeleti páholyok egyikét kémlelte szigorúan szurós pillantásaival.

A páholyban mosolygós arcu fiatalember ült. Szemében kacéran csillogott monoklija és ujjai között aranyvégű egyiptomi cigarettát tartott hanyagul. Előtte az asztalon pezsgős vödör, melyből vastagszáju pezsgős üveg kandikált elő.

Az ideges öreg ur nem nézte sem a monoklit, sem az aranyvégű cigarettát, hanem annak a fölötté csinos hölgynek arcvonásait fürkészte mérgesen, aki hatalmas párisi kalap alól barátságosan mosolyogva társalgott a fiatalemberrel.

Az ideges ur mégegyszer kopogtatott.

— Pincér!

— Parancsol!

— Mondja csak, ki az a hölgy odafönn az első emeleti páholyban?

— Az a fiatalember, aki mellette ül?

— Nem a fiatalembert kérdeztem, jámbor ember, hanem a hölgyet.

— Az a hölgy ottan? Az a hölgy kérem szépen egy olyan izé, hogy is mondjam csak, egy olyan nő.

— Nézze kedves barátom, itt adok magának öt koronát. Távozzék asztalomtól és öt percen belül tudja meg, hogy kicsoda az a nő.

— Igenis, kremalássan.

Azzal a pincér sarkonfordult és kisvártatva visszajött.

— Nos?

— Megvan kérem. Az a nő kremalássan annak a fiatalembernek, aki mellette ül, a barátnője. Kedvese, szeretője, metressze, ahogy tetszik. Minden este együtt van vele. A hölgyet Hajnalkának hívják. Jelenleg tizen-nyolc esztendő.

— Mit tud róla még?

— Aztán még azt is tudom róla, hogy nagyon szeretik egymást és az a bizonyos fiatalember nemsokára el fogja venni feleségül.

— El fogja venni feleségül? Borzalom. El fogja venni fe-le-sé-gül. Nohát ez hallatlan.

— Aztán még azt is tudom kremalássan arról a nő-ről, hogy azelőtt frizérnő volt.

— Mi volt?

— Frizérnő volt.

— Hm. Rettenetes. Frizérnő volt azelőtt.

— Parancsol még egyebet is tudni?

— Igen. Kérem, mondjon el mindent.

— Nohát, azt is megmondhatom, hogy az a fiatal-ember nem más, mint...

— Elég! Az a fiatalember nem más, mint az én fiam! Adja ide a kabátomat!

— Parancsoljon.

— Köszönöm a felvilágosítást. Jóestét.

— Ásszolgája, van szerencsém, ajánlom magamat jóéjt nagyságos ur.

MÁSODIK FEJEZET.

Az ideges öreg ur, aki nem volt más, mint a hires és gazdag Pekunycz Simon, a Pesti Varietéből egyenesen hazatipegett és otthon fel s alá járkált a dolgozószobájában. Aztán bevett két aszpirint és megivott egy csésze teát. Majd hálószobájába vonult és ágybafeküdt, de égve hagyta a villanyt, hogy szabadon gyönyörködhessek tágra meresztett szemeivel a plafon cirádáiban.

Az öreg Pekunycz csak nagysokára tudott elaludni. Kolmizóvasakkal álmodott, melyeket egy sovány kísértet tartott a kezeiben. A kolmizóvasak felgöndörítették a fia haját. A kolmizóvasak rémesen csattogtak.

Olyan nagy volt a csattogás, hogy Pekunyecz bácsi fölébredt. Hirtelen kinyitotta a szemeit és a szobalányt látta maga előtt.

— Nagyságos ur, tessék fölkelni, mert késő van.

Pekunyecz fölkel, megmosakodott, felöltözködött és a dolgozószobájában megreggelizett. A lapokat végigfutotta és ezekből értesült arról, hogy egyik sorsjegyét ötvenezer koronával kihúzták, valamint azt is megtudta, hogy erdélyi birtokán petroleumforrást fedeztek fel.

Miután mindezeket tudomásul vette, jókedvűen megdörgölte a kezét és magában háromszoros bravó kiáltást mormogott.

E pillanatban kopogtattak az ajtón.

— Szabad!

Pekunyecz Ervin lépett a dolgozószobába. Az öreg Pekunyecz fia. A „szép fiu“, ahogy őt az éjszakai világban nevezték.

— Jóreggelt, apám!

— Jóreggelt.

— Nagy ügyben jöttem.

— Nos?

— Kérlek szépen, adj kölcsön ötven koronát. Elsején visszaadom.

— Miből adod vissza?

— A zsebpénzemből, amit te nekem kiutalsz.

— Hiszen tele vagy már előleggel.

— Nem baj. A jövő hónapban majd csak kijövök valahogy, most azonban feltétlen szükségem van arra az ötven koronára.

— Nézd kérlek, kedves fiam, én nem adok neked ötven koronát. Én ötszáz koronát adok neked mostan.

— De papa, mi lelt téged? Csak nem gondolod komolyan?

— De a legkomolyabban mondom. Sőt, hogy meg-

győződjél róla, mennyire igaz az, amit mondtam, nesze, itt az ötszáz korona.

Ervin zsebregyűrte a pénzt és megkérdezte:

— Mit csináljak ezzel az ötszáz koronával.

— Tégy vele, amit akarsz. Ha úgy tetszik, még ma elköltheted az egészet.

— Papa, te tulságosan nagyilelkű vagy.

— Igen, nagyilelkű vagyok, mert szívessegre akarlak kérni.

— Parancsolj velem.

— Holnap össze fogsz csomagolni és nagybátyáddal együtt Norvégiába utazol.

— Ezt nem tehetem.

— Miért?

— Mert most semmi kedvem sincs az utazásra. Én itt akarok maradni Pesten.

— Tudom, hogy miért akarsz ittmaradni. Amiatt a bizonyos Hajnalka nevű hölgyike miatt.

— Papa, ne sértegesd, az tisztességes leány?

— Mit leány? Wiheiszt leány? Frizéernő! Jobb lesz, ha azzal az ötszáz koronával, amit az elébb neked adtam, végkielégited őt és az ilyen számár viszonyokkal egyszer s mindenkorra felhagysz.

— Papa, beszüntetem a társalgást. Ajánlom magamat!

Ervin dühösen csapta be az ajtót maga után. Az öreg Pekunyecz utána kiáltott:

— Add vissza az ötszáz koronámat!

A fiatal Pekunyecz azonban ezt már valószínűleg nem hallotta, mert a pénzzel nem jött vissza.

Pekunyecz Simon jóideig csóváltgatta a fejét, aztán hirtelen elhatározással felemelte a telefon kagylóját és bement egy számot.

— Halló, ki beszél?

— Itt a Nagy Szanatórium és ott?

— Itt Pekunyecz Simon.

— Mi tetszik ?
 — Ki van a telefonnál ?
 — Kergevics igazgató.
 — Ugy ? Igazgató ur személyesen beszél ? Kérem, kedves igazgató ur, legyen szives, küldjön nekem egy árjegyzéket.

— Mire vonatkozólag ?
 — A fiamat szeretném becsukatni.
 — Ó, kéremalássan, olcsón fogom számítani.

HARMADIK FEJEZET.

Pekunyecz dolgozószobájának ajtaján kopogtattak.

— Lehet !

Sovány, magas uriember lépett be, kezében egy kis füzettel.

— Pekunyecz Simon urat keresem.

— Én vagyok az.

— Kérem szépen, én a Nagy Szanatóriumból jövök és az igazgató ur parancsára elhoztam az árjegyzéket.

— Állítsa kérem össze, hogy mi szükséges és mennyibe kerül a beszállítás. Egyuttal kérem a napi ellátási díjat is kikalkulálni.

A Nagy Szanatórium kiküldött tisztviselője leült és rövid idő múlva a következő papírlapot tolta oda Pekunyecz Simon elé:

Árjegyzék.

Elszállítás:

Kocsi a szanatóriumból	K	25.—
Kocsi vissza	„	40.—
Két ápoló	„	30.—
Kényszerzubbony	„	17.—
Orvosi díj	„	20.—
Hangfogó (hogy ne ordítson)	„	12.—
Dombory heccmester	„	500.—

Összesen: K 644.—

Napi ellátás:

Egyablakos rácsos udvari szoba	K	12.—
Reggeli, ebéd, vacsora	„	6.—
Világítás	„	3.—
Elsötétítés	„	1.50
Fűtés	„	2.—
Hűtés	„	3.60
Összesen: K		28.10

Pekunyecz Simon átfutotta az árjegyzéket és elszörnyülködve így kiáltott fel:

— Mi az, hogy Dombory heccmester ötszáz korona?

— Ez kérem a legolcsóbb árszabás. Másoknak sokkal drágább. Dombory urnak tulajdonképpen nyolcszáz korona járna.

— De kicsoda az a Dombory ur?

— Az kérem a szanatóriumban a legfontosabb személyiség.

— És mi a hivatása ennek az urnak?

— Dombory Richárd ur a heccmester nálunk. A szanatórium őt küldi ki az áldozat felbőszítésére. Az ő feladata az, hogy a házbeliek előtt az áldozatot dühöngő örültnek tüntesse föl. Mert ugyebár ép ésszel senkit sem lehet a tébolydába zárni? Legalább is azt a látszatot kell keltetni, hogy a szanatóriumba internált ember tényleg megőrült. Tetszik már érteni, kedves Pekunyecz ur?

— Értem, értem. Adjon ide egy megrendelő-ívet, hadd irom alá.

— Tessék parancsolni.

Pekunyecz aláírta a megrendelő-ívet és kikötötte, hogy az elszállításnak még a délután folyamán meg kell történni.

Délután négy órakor az öreg Pekunyecz eltávozott hazulról, mert a lakásban megjelent a kis köpcös Dombory Richárd heccmester hosszú, vastag fekete bajuszával és két méter hosszú nádpálcájával.

A heccmester leült a dolgozószobájában levő pamlagon és várakozó álláspontra helyezkedett. Kevéssel félőt után kinyílt az ajtó és Pekunyec Ervin lépett be. A heccmester mozdulatlanul ült tovább a helyén.

— Kicsoda ön? — kérdezte meglepetve a fiatal Pekunyec.

A heccmester erre fölkelt és anélkül, hogy egy szót is szólna, hosszú nádpálcája végével belenyult a fiatal Pekunyec jobboldali orrlyukába.

Ennek se kellett több. Fölkapott egy széket és teljes erővel Dombory ur felé hajította, aki azonban ügyes macskaugrással kitért az ütés elől. A repülő szék ellenben nekivágódott az ablaknak, amelynek üvegtáblái csőrömpölve törtek össze. Ervin magánkívül ordította:

— Gazember! Orcátlan bitang! Takarodjék ki a lakásból, mert megölöm!

Az üvegcsőrömpölésre és ordításra két markos legény rohant a szobába. Pekunyec Ervint megfogták, zubbonyba bujtatták és levitték a kapuban várakozó kocsira.

A folyosókon természetesen az egész háznép összegyült és résztvevően tárgyalták az esetet!

— A Pekunyec fia megőrült. Szegény!

NEGYEDIK FEJEZET.

Pekunyec Ervin benn volt a szanatóriumban. Sötét zárkába tették. Reggelire kis csokoládét, ebédre ötfogásos ételt, vacsorára friss sültet kapott. Egyiptomi cigarettával is bőven ellátták, sőt bort is annyit kaphatott, amennyit akart.

A harmadik napon Pekunyec Ervin megkérte az ápolókat, hogy vezessék az igazgató elé. Az ápolók teljesítették a kívánságát és bevitték a szanatórium igazgatójához.

— Nézze, kedves igazgató ur — mondta nyugodtan Pekunyec — ön nagyon jól tudja, hogy én teljesen épelméjű vagyok.

— Minden közveszélyes őrült ezt szokta mondani —
vágott közbe nyersen az igazgató.

— Most ne vicceljen, kedves igazgató ur. Ne féljen, nem azt kérem öntől, hogy bocsásson szabadon. Én ugyanis szentül meg vagyok győződve, hogy legalább két esztendeig el leszek itt zárva. Mindössze az ellen van egy kis kifogásom, hogy sötét kamrában tartanak, holott erre ezidőszerint semmi szükség nincsen. Most még szép idők járnak és én nagyon szeretném nappalaimat a szanatórium árnyas kertjében eltölteni. Leülnék egy padra és regényeket olvasgatnék, vagy pedig sétálnék. Azt hiszem, ez elég ártatlan mulatság a magam részéről és önnek kedves igazgató ur ezt meg kell engednie.

— Miért nem szólt hamarabb? — mondta erre az igazgató nyájasan. — Ön már is kedve szerint cselekedhetik.

Pekunycz Ervin e perctől kezdve szabadon sétálghatott a Nagy Szanatórium parkjában. A park majdnem három holdnyi területet foglalt el. Köröskörül rendkívül magas kőkerítéssel volt körülvéve.

Érdekes, hogy e szanatóriumban nemcsak épeszü emberek, de közveszélyes őrülte is részesültek ápolásban. A szanatórium legkülöncebb őrültjei közé egy Liliomvölgyi István nevű színművész tartozott, akit a szanatóriumban röviden „*Napoleon*“ néven ismertek.

Az őrült színésznek az volt a mániája, hogy Napoleonnak, a világhódító császárnak képzelte magát. Sokszor órák hosszáig állott összefont karokkal és büszkén fölvetett fejjel a szanatórium parkjának valamelyik fája alatt. A szerencsétlen ember akkor vesztette el az eszét, midőn a Fővárosi Színházban egy Napoleon című darabot akartak adni. A címszerepet Liliomvölgyinek osztották ki, aki óriási ambícióval készült a premiérre. A bemutató előadás előtt néhány nappal azonban a címszerepet elvette tőle az igazgató és másnak osztotta ki. A mellőzés annyira

lesújtotta a művészt, hogy megőrült. Barátai erre köz-
kölségen a Nagy Szanatóriumban helyezték el.

Liliomvölgyi Istvánnak néha világos percei is voltak
és ilyenkor értelmesen tudott mindenkivel társalogni.

Egy ilyen világos percében ismerkedett meg vele
Pekunyecz Ervin.

— Te is őrült vagy? — kérdezte a színész.

— Dehogyan vagyok. Épeszü vagyok, csak hogy az apám
bezárattott ide, mert egy szegény leányt szerettem.

— Ki az apád?

— Pekunyecz Simon.

— Az az uzsorás? Hiszen én őt jól ismerem. No,
majd megtanítjuk a vén lókööt. Ez mégis csak disznó-
ság. Hm, hm.

Liliomvölgyi aztán annyira felmérgeződött ezen, hogy
megint dühöngeni kezdett és félrevonult, hogy napoleoni
pózba vágnassa magát.

ÖTÖDIK EFJEZET.

Körülbelül már két hete lehetett odabenn a szana-
tóriumban Pekunyecz Ervin. Kezdte unni odabenn az
életét. Egy szép napon megszólított a fák alatt egy nyugal-
mazott őrnagyot, akit gazdag felesége záratott be a szana-
tóriumba, mert nagyon költekezett és attól tartott, hogy,
ha ez tovább is így tart, nyakára hág az egész vagyonnak.

— Mondja csak, őrnagy ur — kérdezte Ervin — ön
nem gondolkozott már azon, hogy miképpen lehetne
innen, ebből a nyomoruságos börtönből kiszabadulni?

— Dehogyan nem gondolkoztam. Már sokszor nézeget-
tem a falakat, hogy miképpen lehetne keresztülmászni
rajtuk. De ne adj Isten, hogy egy létrát lehetne itt a
közelben találni.

— Szóval nem lehet semmit tenni,

— Nem bizony. Már sokan sok mindent megpróbáltak,

de teljesen hiába. Amióta ez a nyomorult szanatórium fennáll, még sohasem esett meg, hogy valaki kiszökhetett volna.

Pekunyecz Ervin leverten hagyta faképnél az őrnagyot és magányosan sétálgatott a park elhagyatott részein. Azon gondolkodott, hogy milyen jó volna künn lenni ebből a börtönből és találkozni kedvesével, Hajnalkával.

A fiúnak hirtelen mentőgondolata támadt. Hátha mégis van mód reá: Azzal papirost, ceruzát vett elő és lázas sietséggel a következő sorokat írta:

Emberek!

Itt a szanatóriumban egy teljesen épelméjű fiatal-ember szenved fogságot hetek óta. Pekunyecz Simon nagykereskedő idezáratta a fiát, Pekunyecz Ervint, mert ez szerelmes volt egy szegény leányba. A szerencsétlen fiatal ember most nagyon sokat szenved és egészen beteggé tette egy szívtelen apa könyörtelensége. Ha csak egy csipetnyi könyörületesség van bennetek, mindent el fogtok követni, hogy kiszabadítsátok őt börtönéből.

Pekunyecz Ervn fogta a papirost, egy kavicsot göngyölt beléje és keresztülhajította a levelet a szanatórium park-jának magas kőkerítésén.

Egy gyárimunkás ment arra éppen és felvette a papir-göngyöleget.

Hogy azután mi történt, azt egy hirlapi tudósítás fogja elmesélni. A tudósítás a következő fejezetben foglaltatik.

HATODIK FEJEZET.

— *Saját tudósítónktól.* —

„A Nagy Szanatórium kőkerítése mellett tegnap délután egy Novotni Mihály nevű gyárimunkás ment el. Abban a pillanatban, hogy a kerítéshez érkezett, a szanatórium kertjéből valaki egy fehér tárgyat hajított ki az utcára.

A munkás fölemelte a tárgyat, amelyről nyomban kiderült, hogy nem más, mint egy levél, amelyet a szanatóriumból írt valaki és amelyben arra kéri a közönséget, hogy szabadítsa ki az őrültek eme különleges házából Pekunyecz Ervint, akit az apja, Pekunyecz Simon nagykereskedő ép elmével záratott ide.

Novotni elolvasta a levelet és rögtön értesítette több munkástársát, akikkel azon tanakodott, hogy miképpen lehetne a szerencsétlen fiatalembert kiszabadítani.

A munkások létrát és kötelet szereztek, azután felkuszta a magas kőkerítésre. A szanatórium parkjában egy uriembert pillantottak meg és rákiáltottak:

— Maga akar innen kiszabadulni?

— Én hát — felelte az uriember.

A munkások erre leeresztették a kötelet, amelyen az ott levő uriember felhúzózkodott és kijutott az utcára.

Azonban végzetes tévedés történt, mert a munkások nem az épelméjű Pekunyecz Ervint, hanem a közveszélyes Liliomvölgyi István őrült színészt szabadították ki.

Liliomvölgyi alighogy kiszabadult, első dolga az volt, hogy belopózkodott a Fővárosi Színházhoz és ott a ruhatárból kikereste és magára öltötte a Napoleon-kosztümöt. Az őrült színész most a főváros utcáin bujdosik és mindenkit lelövással és akasztófával fenyeget.

A rendőrség összes polgári- és egyenruhás rendőreit szolgálatba léptette, hogy a veszedelmes embert kézre kerítsék. Az őrült színész több helyütt fel is bukkant, de mindezideig nem sikerült a leglázasabb hajszával sem elfogni.

A rendőrség egyébként Novotni Mihály és társai ellen az eljárást folyamatba tette.

Lapunk zártakor értesülünk, hogy Liliomvölgyi Istvánt a Piskóta-utcában látták feltűnni és itt azzal fenyegetődött, hogy meg fogja ölni Pekunyecz Simont.

Elképzelhető, hogy szegény Pekunyecz Simon mennyire megijedt, mikor az ujságokban elolvasta ezt a cikket. Már harmadszor kezdte olvasni a lap tudósítását, midőn egyszerre felpattant az ajtó és ki rontott be rajta?

Napoleon!

Pekunyecz ereiben megfagyott a vér. Hogy került ide az őrült színész? Liliomvölgyi vérbenfogó szemekkel támadt az öreg Simon bácsira:

— No megállj, vén gazember! Bezárattad a fiadat?

— Kegyelem! Irgalom! — könyörgött az öreg.

— No jó, te gyáva fráter, én megkegyelmezek, de csak egy feltétel mellett, ha rögtön telefonálsz a szanatóriumba és a fiadat szabadon bocsátatod.

Az öreg Pekunyeczet nem kellett kétszer kérni. Félttette az életét. Sietve emelte fel a kagylót és a központtól a szanatórium számát kérte.

— Halló, ki beszél?

— Itt a Nagy Szanatórium és ott?

— Itt Pekunyecz Simon.

— Mi tetszik?

— Ki van a telefonnál?

— A portás.

— Kergevics igazgató urat kérem sürgősen.

— Rögtön hívom.

— Halló, ki ott?

— Itt Kergevics.

— Alászolgája direktor ur. Itt Pekunyecz Simon beszél. Legyen szives kedves igazgató ur a számlát kifizetés céljából hozzám elküldeni, a fiamat pedig azonnal szabadon bocsátani. Igen?

— Helyes. Kár azonban, hogy tovább nem maradt itt.

— Most ne kerteljünk, hanem tessék a fiamat rögtön szabadon bocsátani, mert ugyanis elég sokat számítottak érte.

Az öreg Pekunyecz letette a kagylót. E pillanatban kardok csörtetése és nagy láрма hallatszott a lépcsőház felől:

— Napoleon itt van a házban! Bizonyosan felment Pekunyeczekhez!

Liliomvölgyi a közelgő hangok hallatára torkonragadta Pekunyeczet.

— Meghalsz, ha rögtön ruhát nem cserélsz velem!

Az öreg, megrémült Pekunyecznek ruhát cserélni egy pillanat műve volt. A következő pillanatban már feltörték a rendőrök az ajtót és...

— Itt van Napoleon! kiáltással megragadták az öreg Pekunyeczet. (Liliomvölgyi az asztal alól nézte a jelenetet.) A Napoleon-ruhás nagykereskedőt azután elvitték a mentők, de nem a Nagy Szanatóriumba, hanem egyenesen az örültek házába.

Pekunyecz Ervin, mikor kiszabadult, nagy meglepetéssel értesült arról, hogy ismét tévedés történt, mert Liliomvölgyi helyett az apját vitték el a tébolydába. Sietett felkeresni Hajnalkát és ez volt az első kérdése:

— Mit gondolsz, kiszabadítsam a papát?

Kovács ur mindent elismer.

Nyájas olvasó, most egy vendéget hozok Önnek. Ezen-
nel tisztelettel bemutatom Kovács János urat. Kovács ur
igen különös ur. Már a névjegye is elárulja, amelyen ez áll:

KOVÁCS JÁNOS

köszönő-levelek szerkesztője.

Kovács ur műveit és cikkeit — amelyek levélalakban
szoktak megjelenni a napilapok hirdetési oldalain — azt
hiszem, hogy mindenki ismeri. Ő az, aki a világ minden
gyógyszerét és kenőcsét végigpróbálja s használat után
felajánlja szolgálatait a különféle cégeknek.

Elismerő- és köszönő okiratokat szerkeszt és ezeket
beküldi a gyáraknak és gyógyszertáraknak, amelyek viszont
reklámcélra használják fel Kovács ur leveleit, mert ezek
igen alkalmasak a hiszékeny közönség felültetésére.

Kovács János ur most ünnepli 25 éves írói jubileu-
mát s ez alkalomból az ő szives engedelmével közreadom
néhány országhirűvé vált és nagyon népszerű elismerő-
és köszönő-levelét.

I. LEVÉL.

Megfojt ez az átkozott köhögés!

Alulírott én már tizenöt év előtt tapasztaltam, hogy
esténként, lefekvés előtt, mint valami rémes árnyék, pont-
ban félnyolckor, megjelent az Átkozott Köhögés és kelle-

metlen perceket szerzett nekem. Néha véres köpet, más-kor ragadós sárgás nyálka alakjában közeledett felém és leteperve a szőnyegre, addig birkózott velem, mig nem teljesen legyűrte engem és ekkor hurkot akasztott a nyakamba, azután pedig jókedvűen fojtogatni kezdett. Én kétségbeesetten rimámkodtam neki, hogy kegyelmezzen nekem, de az Átkozott Köhögés kajánul mosolygott és kutyába sem vette könyörgéseimet. Segélykiáltásaimat a házban senki sem hallotta, de nem is hallhatta, mert betömte a számat és elakasztotta a lélekzetemet. Néha reggelig birkóztam vele, de az is megesett, hogy az utcán támadt reám és mire rendőrt hívtam, arra már kereket oldott. Tizenöt évig éltünk ellenséges viszonyban egymással és ekkor az Ön csodatevő pasztillája, kedves gyógyszerész ur, megszabadított tőle. Kérek sürgősen még öt dobozt küldeni, mert névtelen levélben figyelmeztettek arra, hogy a napokban megint meg fog látogatni. Tisztelettel: *Kovács János.*

II. LEVÉL.

Három nap alatt dus bajusz nyerhető.

Két héttel ezelőtt észrevettem, hogy orrom alatt levő hely teljesen csupasz, holott más egyének ugyanezen testrészét nemcsak hogy láthatóvá tudják tenni, de alaposan ki is pödrik. Magam is vágyat kaptam erre és — olvasván az ön csodaszerének jótékony hatását — rögtön megrendeltem belőle egy tégelyt. Az eredmény meglepő volt! Alig pár óra múlva az első használat után egy negyvenhét centiméter hosszú szőrcsomó boldog tulajdonosának vallhattam magam. Hogy ezen csodabalzamsammal minő páratlán rekordokat lehet elérni, azt mi sem illusztrálja jobban, mint hogy svájci származásu 32 éves szakácsnőm aki tévedésből arcfinomítónak nézte a kenőcsöt, használat után most szintén oly tekintélyesen dus bajusznak örvend, hogy hetenkint kétszer kénytelen meglátogatni a falu fodrászát. Különben, köszönöm szépen, én jól vagyok és az egészségem is megfelelő és becses vásárlóinak szívesen ajánlom azt az utasítást, hogy az ön kenőcse által megnövesztett bajusz lefekvés előtt a földre csavarva igen ajánlatos, mert ezáltal elegáns és tetszetős kunkorodást nyer. Kérnék sürgősen még két tégelyt küldeni, mert a jövő évi bajusz- és szakállkiállításon magam is szeret-

nék a kiállított tárgyak között szerepelni. Tisztelettel:
Kovács János.

III. LEVÉL.

Akarja, hogy dus keble legyen?

Akarja a fene. Két évvel ezelőtt ugyanis, midőn ki-dobtak a katonaságtól, mert tyukmellem volt, elhatároztam, hogy petyhüdt és lapos mellemen jelentős változásokat fogok eszközölni és domborubb, izmosabb keblere teszek szert. Ekkor olvastam az ön szeréről, amely a keblet rövid idő alatt dússá teszi. Rögtön rendeltem belőle három tégelyt és bevettem. Ekkor legnagyobb meglepetésemre a mellényem már másnap reggel olyan szűknek bizonyult, hogy dekoltált bluzokat voltam kénytelen viselni és rá három napra keblem odáig fejlődött, hogy a falubeli anyák kisdéd csecsemőiket hozzám adták gondozás végett. Tehát nagyon szívesen rendelnék belőle még két tégelyt, de ezt legnagyobb sajnálatomra ez idő szerint nem tehetem, mert én nem ilyen keblet akartam. Nők részére azonban nyugodt lelkiismerettel ajánlhatom. Tisztelettel
Kovács János.

IV. LEVÉL.

A süket pap.

Gyermekkorom óta gyógyíttattam magamat mindenfelé negyvenöt éves koromig, teljesen eredménytelenül. Egyszer véletlen egy katonai gyakorlótéren elaludtam egy ágyu mellett. A tüzérek parancsnoka, mikor a gyakorlat megkezdődött, háromszor egymásután elsüttette az ágyut fülem mellett, de én még csak föl sem neszelttem. Ekkor a parancsnok hozzám lépett, felrázott álmomból és rám-rivallt:

— Mi az? Maga nem hallotta, hogy az ágyut elsüttöttük a füle mellett?

— Viszont kívánok Önnek én is — feleltem erre a parancsnoknak, mert természetesen nem tudtam, hogy mit kérdeznek tőlem.

Most már azonban kitűnően hallok. A láthatatlan fültelefon ugyanis, amely éjjel-nappal használható és halk hangok, nevetések tisztán hallhatók, a fülemben kitűnően működik. Kérnék szépen két tégelyt még azonnal küldeni,

mert a multkor is földrengés volt Messzinában és én már jó eleve szeretném a távoli földrengéseket is észlelni. Tisztelettel: *Kovács János.*

V. LEVÉL.

Elgyöngült férfierő.

Tavaly ilyenkor a kávéházban ültem és rá akartam gyújtani egy szivarra, azonban annyi erőm sem volt, hogy egy gyufaszálat fel tudjak emelni. Rögtön láttam, hogy itt a férfierőm elgyöngüléséről van szó, mire sietve utánanéztem, hogy miképpen lehetne ezen segíteni. Többektől megtudtam, hogy az Ön Miatyánk pasztillája csodákat művel e téren. Hálásan emlékszem vissza még most is azon percre, midőn négy tégelyt rendeltem egyszerre az Ön Miatyánkpasztillájából. Es csodák-csodája! Életvidámságom rögtön visszatért és akkorákat röhögtem egyszer egy temetési menet láttán, hogy még a könnyem is kicsordult. Emlékezőtehetségem pedig olyan rettenetes erővel tért vissza, hogy még a legtávolabb eső válaszfalakat is lerombolta. Hajszálaim szintén megerősödtek és most hegedűhurokat készítenek belőlük. Szemöldököm egyetlen rántására a leghigabb főzelék is megsűrűsödik és mosakodás nélkül is állandóan tiszta fejjel gondolkodom. A füleimet is fiatalosan mozgatom, minek folytán tisztelettel kérnék még két tégelyt sürgönyileg, vagy telefon útján küldeni. Tisztelettel: *Kovács János.*

Palika reggelizik.

Az ebédlő ablakán át szemközt kényelmesen lehet látni a toronyórát. A kismutató már régen a nyolcason áll, a nagymutató pedig éppen most érkezett oda a tizenkettőshöz. A papán még rajta van a hálókabát és a hálósapka. Ott áll az ablak mellett és odaszól a mamához:

— Mucuskám édes, nyolc óra van. A Palika nemsokára felébred és reggelit fog kérni. Légy szives, gondolkodj, hogy mit adjunk neki.

A mama lenyel egy darab vajaskiflit és ujjait leszopván, rövid gondolkodás után ezt feleli:

— A Palika kávézni fog.

— Nem engedem, hogy kávé reggelizzék.

— Ugyan kérlek, miért ne engednéd?

— Azért nem engedem, mert a gyerek egészen elunja az életét. Mindig csak kávé és kávé és kávé. Csodálom, hogy eddig is meg nem csömörlött az örökös kávéktól.

— Hát akkor tudod mit, ma kivételesen teát fogunk neki adni.

— Azt meg éppen nem engedem. Hogyisne majd hogy felizgassa magát.

— Mitől?

— A teától.

— Dehogy izgatja fel magát. Meg van ugyanis hűlve. Jót fog neki tenni egy csésze forró tea.

— Te, kérlek szépen, én azt ajánlanám, hogy a gyerekeknek csokoládét volna jó adni. A csokoládé egészséges is, hizlal is.

Palika fölébred. Lehet hallani, amint nyöszörög egyet a szomszéd szobában, azután siró hangon elkiáltja magát:

— Reggelit kérek!

A papa megnyomja a villamos csengő gombját és bejön a szobalány.

— Menjen be a Palikához és kezdze meg tőle, hogy mit akar reggelizni.

A szobalány bemegy a Palikához és kisvártatva kijön.

— Azt mondta a Palika, hogy azt reggelizik, ami van.

— Mondja meg a Palikának — szól most a mama — hogy háromféle reggeli is van, melyiket parancsolja. Teát, kávé, vagy csokoládét?

A szobalány bemegy a Palikához, azután kijön.

— A Palika azt izenteti, hogy tea is, kávé is, csokoládé is.

— Mondja meg a Palikának — szól most a papa — hogy vagy kávé, vagy tea, vagy csokoládé.

A mama ráparancsol a szobalányra:

— Vigyen be neki kávé.

A szobalány bevisz egy csésze kávé, de rögtön vissza is hozza a következő izenettel:

— A Palika azt mondta, hogy neki nem kell kávé, hanem tea.

Most a papa szól a szobalánynak:

— No jó, hát vigyen be neki egy csésze teát.

A szobalány beviszi és visszahozza a teát.

A Palika azt mondta, hogy ő citrommal akarja, nem pedig rummal.

A mama:

— Vigyen neki citromos teát.

A szobalány:

— Vittem neki citromos teát, de azt mondta, hogy neki rummal is, citrommal is kell.

A papa:

— Ugyan kérem, ne ácsorogjon, hanem vigyen neki, amit kér.

A szobalány elkészíti a rumos, citromos teát és beviszi. Megint visszajön a csészével.

— A Palika azt mondta, hogy neki egyáltalában nem kell a tea. Neki csokoládé kell.

— Csináljon neki csokoládét, mit bánom én — mondja most a mama mérgesen.

A szobalány csinálja a csokoládét és beviszi a Palikához. A Palikának nem kell a csokoládé. Neki vagy tea, vagy kávé kell.

Közben megérkezik a nagymama. A papa és a mama kétségbeesetten mesélik neki, hogy a Palikával mennyi baj van.

— Ugyan ti szamarak — mondja a tapasztalt nagymama — hát nem tudjátok, hogy mit kell ilyenkor tenni? Az okos szülők ilyenkor ráteszik a tálcára a kávé is, teát is, csokoládét is. Hadd válaszszon a Palika.

A szobalány ráteszi a tálcára a teát, a kávé, a csokoládét és beviszi a Palika szobájába. Azután visszajön a következő izenettel:

— Se kávé, se tea, se csokoládé.

Az ebédlő ablakán kényelmesen lehet látni a toronyórát. A kismutató és nagymutató a tizenkettősen van. A papán még mindig rajta van a hálókabát és a hálósapka. Ott áll az ablak mellett és odaszól a mamához:

— Mucuskám édes, tizenkét óra van. A Palika nem-sókára felöltözik és ebédet fog kérni. Légy szives, gondolkodj, hogy mit adjunk neki.

A jó szivar.

Az életunt fiatalember az utolsó nap reggelén bement egy fegyverkereskedésbe és ezt mondta az őt kiszolgáló segédnek:

— Kérek egy revolvert.

— Milyen tetszik?

— Egy géprevolvert kérek.

— Géprevolver? Mi az?

— Olyan mint a gépfegyver.

— Gyorsan tüzel és egy pillanat alatt ötven, száz revolvergolyót röpít ki magából.

— Olyan nincs. Ellenben kiváló browninggal szolgálhatok.

— Adjon egy browningot. De jó nagy legyen. Új típusu.

Az életunt fiatalember becsomagoltatta a revolvert, azután bement egy fényképészhez.

— Mi tetszik?

— Kérek ciánkálit.

— Milyen célra tetszik az?

— A kutyámat szeretném elpusztítani vele. Ugyanis a veszettség jelei mutatkoznak szegényen. Azután mondja kérem fényképész ur, gyorsan öl ez a ciánkáli?

— Föltétlenül. Átlag szempillantás alatt végez a leg-erősebb szevezettel is. Miért tetszik ezt kérdezni?

— Azért kérdeztem, mert nem szeretném, ha a kutyuskám sokat szenvedne.

A fényképész becsomagolta a ciánkálit, az életunt fiatalember pedig bement egy patikába és egy koronáért szublimátot vett. Majd egyik mellékutcában benézett egy kis greizlerájba.

— Van-e büdös gyufa?

— Van bizony. Hány csomag tetszik?

— Adjon vagy húsz paklival.

Az életunt fiatalember azután hazament. A revolvert először is megtöltötte. Azután a ciánkálit bedobta egy pohár limonádéba, a büdös gyufát pedig a vízes üvegbe dugdosta, hogy hadd ázzék.

Mikor mindegyik készen volt, gazdagon megterítette az asztalt és leült vacsorázni. Mikor az utolsó falatot is lenyelte, azt mondta magában csendesen:

— Ez volt az utolsó vacsorám.

Meg kell jegyezni, hogy az öngyilkos szenvedélyes dohányos volt, érthető tehát, hogy utolsó óráiban az utolsó szivarnak is nagy szerepet kell játszania.

Az életunt nagy súlyt fektetett erre az utolsó szivarra. Miután lenyelte fejedelmi vacsorájának utolsó falatját, egy szép szőke britannikát dugott a szájába. Mert ez vastag és sokáig tart.

Rágyujtott a britannikára és szivta. Bűdös volt.

— Mitől bűdös ez a szivar? Kérdezte búsan az életunt.

— No majd megnézzük — mondta azután és felboncolta a szivart.

Egy kötél darab volt benne.

Az életunt elmosolyodott. Azután fogta a kötelet, kampós szöveget vert a falba és felakasztotta magát.

Elvarázsolt kávéház.

Egyszer volt, hol nem volt, még a Piskóta-utca sarkán is tul egy konflisjárásnyira volt egy kávéház. A kávéházat úgy hívták, hogy „Nincstöbbilyen“ kávéház. Hazugnak mondhatnók azt az embert, aki azt mondaná, hogy valahol még egy olyan kávéház volna, mint a „Nincstöbbilyen“ kávéház.

Mert ez a kávéház úgy ment, hogy jobban már nem is mehetett. Az emberek úgy jártak bele, mint a méhkasba a méhek, vagy a hangyabolyba a hangyák és a vendégek úgy zümmögtek benne, mint tikkasztó nyári délután a fák odvában szoktak zümmögni a darazsak.

Csakhogy ebben a kávéházban nem délután, hanem az esti órákban zümmögtek a vendégek. Éjfélíg kávézott, éjfélíg kártyázott, éjfélíg billiárdozott, éjfélíg traccsolt a vendégsereg és aztán kiki hazaszéledt, mert másnap a munka napja volt és korán kellett felkelni.

A kávéház jömenetelének az volt a titka, hogy a kávé, egy kis alacsonytermetű öreg ur, kitűnően értett az üzletvezetéshez. Ő maga ügyelt fel a konyhán arra, hogy kevés cigóriát tegyenek a tűzilegények a kávéba. Olyan izletes feketét bizony még a török basák sem isznak vacsora után, amilyent ez a kávé szolgáltat fel a ven-

dégeinek. A kávéház direkt duplahabot adott külön csészében és a kis imbisz nála akkora volt, hogy a vendégek amellett, hogy jóllaktak, még haza is vihették a felét.

Szóval egy ilyen kávésnak csak jól mehetett. A vendégek éjfélig nyüzsögtek benne és még akkor is nagyokat sóhajtva távoztak onnan. Ha reggel nem kellett volna korán felkelni, bizony még hajnalhasadtáig is ottmaradtak volna.

A kávéházban este kilenckor kezdődött az élet és rendszerint tíz óra utánra telt meg az egész helyiség. A sok vendég természetesen sok hasznót hajtott a kávéháznak. A kávé nagy rakás pénzt gyűjtött össze és amilyen mértékben nőtt a pénzrakás, éppen olyan arányban nőtt a hasa is. A kávé olyan gömbölyű lett, mint egy hordó és szabályos köralaku pocakjának háromnegyed méter volt az átmérője.

Egy szép este azonban váratlan esemény történt. Fél-tizenegy sem volt, amikor az egész vendégsereg hirtelen felkelt az asztal mellől és kitakarodott a kávéházból.

A kis kövér kávé s ijedten állt oda az ajtóhoz és megkérdezte a távozóktól:

- Mi az? Már is elmennek?
- Korán kell felkelni, — felelték.
- Miért nem maradnak még egy kicsit?
- Korán kell felkelni, — felelték.

Másnap este tizkor a vendégek megint megtöltötték a kávéházat, de már egy félóra múlva mindenki hazament. A kis kövér kávé s megint odaállt az ajtóba és megkérdezte:

- Miért tetszik hazamenni?
- Korán kell felkelni, — felelték.

Harmadnap este a vendégek már csak félig töltötték meg a kávéházat. A felére leapadt vendégsereg is hazaszállingózott mindjárt.

— Talán nem volt jó a kávé? — kérdezte a kis kövér kávé s.

- Korán kell felkelni, — felelték.

Negyednap este már alig ültek egypáran a márványasztalok mellett. Tíz óra után többen bekukkantottak, egy kicsit leültek, de nem rendeltek semmit.

- Talán egy feketét?

— Köszönöm, mindjárt megyek, mert korán kell felkelni, — felelte a vendég.

A következő napokon már alig voltak hárman-négyen a „Nincstöbbilyen“ kávéházban. Megrögzött törzsvendégek voltak. Lassanként ezek is egészen kimaradtak.

A vendégek kimaradása természetesen nagy károkat okozott a kávéháznak. A kávék egymásután váltotta fel ezreseit és utoljára már az ezüstpénztornnyokat is kezdte leszedgetni. És amilyen mértékben fogyott a pénzrakás, éppen olyan mértékben apadt a kávék hasa is. Szánalom volt nézni, úgy lötyögött szegényen a nadrag.

A kávéház felé a madár sem járt. Csak egy szegény órássegéd gubbasztott éjfélíg a kávéház sarkában. Ő volt a kávéház egere. Olyan szegény volt, hogy a kávéját sohasem tudta kifizetni, hanem mindig adós maradt a főpincérnek.

A főpincér oda is ment egyszer a kávéshoz és így szólt:

— Kidobom innen ezt az órássegédet. Annyival tartozik már, hogy borzasztó.

— Ne dobjuk ki, ne dobjuk ki, — mondta szomorúan a kávék, legalább már ez az egy vendégünk maradjon meg.

A kávék babonás ember volt és szentül meg volt győződve, hogy a kávéházat elátkozta valaki és ezért megy olyan rosszul. Egy szép napon azután kidoboltatta a városban, hogy száz koronát fizet annak egy összegben, aki a kávéházat az átok alól felszabadítja.

Jöttek cigányasszonyok, jöttek bűvészek varázspálcával. Háromszor ráköptek a kávéház küszöbére, a konyhában tömjént füstöltek, a pikkolós csészében macskaszórt égettek, de a vendégek csak nem akartak visszajönni.

Ekkor felállt a sarokból a szegény órássegéd és így szólt:

— Én megszabadítom a te kávéházadat a gonosz szellemektől.

— Lássuk, lássuk, — biztatta a kávék.

És aznap este benézett egy vendég a kávéház ablakán. Be is jött. Le is ült. Másnap este egy másik vendég is melléje telepedett és éjfélutánig üldögéltek az asztal mellett. Harmadnap már tíz vendég is volt. Egy hét múlva félig megtelt a helyiség és egy hónap múlva már úgy nyüzsgött a vendég, hogy a szomszédból székeket kellett kölcsönkérni. A vidám vendégcsereg, ami még soha elő nem fordult, éjjel félkettőig maradt együtt. Csak félkettőkor mentek el, mondván:

— Korán kell felkelni.

A kávék ekkor odalépett az órássegédhez és könyes

szemekkel mondott neki köszönetet azért, hogy kávéházát a gonosz szellemektől megszabadította. Aztán átnyujtott neki egy vadonatuji százkoronást.

Az órássegéd felváltotta a százast, kifizette a főpincérnek az adósságát és elment. Ném is jelentkezett többé.

A kávéház nagyszerűen ment megint. A pénzrakás el kezdett növekedni és a kis kávé ismét megkövéredett. A ruhájába egészen belehizott, sőt még új mellényt kellett csináltatnia, mert elől már nem bírta begombolni.

Aznap, mikor a kis kövér kávé éppén felvette az új mellényt, este megjelent a kávéházban az órássegéd.

— Eljöttem önhöz, — mondta a kávésnak, — mert a lelkiismeretem nem hagyott nyugodni. Visszahoztam a százkoronást, mert nem érdemlem meg. Annakidején ugyanis nagy bünt követtem el. Rájöttem, hogy az emberek valamennyien a zálogházba tették az órájukat és kizárólag a kávéházi óra után igazodnak. Erre én tréfából este már féltizenegy órakor éjfélre igazítottam az ön fali-óráját. Ezt minden este megcselekedtem és ezért maradtak ki innen az összes vendégek. Az ön kávéháza attól kezdve kezdett megint menni, amikor este nem nyultam az órához, hanem rendesen engedtem járni. Az én művem tehát nem volt csodatevés. A száz koronát most vissza is adom azzal a tanáccsal, hogy máskor vigyázzon az órájára.

Ezeket mondta az órássegéd az elképedt kávésnak, aztán kifordult az ajtón és eltűnt az éjszakában.

Az alkoholista.

Személyek: Iszákos ur, Józan ur, Utasok

Történik egy harmadik osztályu vasuti kupében

Iszákos ur: (Hatalmas butykosból pálinkát iszik.) Ez az igazi! (Csettint a nyelvével.)

Józan ur: Ön iszik?

Iszákos ur: (Még egyszer iszik.) Én iszom.

Józan ur: Ön, amint látom, sokat iszik.

Iszákos ur: (Egészen kiíssa az üveget.) Bizony meg lehetősén sokat iszom. Kár, hogy nincs több. (Elszomorodik.)

Józan ur: Ejnye, ejnye, kedves uram, nem szégyeli magát?

Iszákos ur: Már miért?

Józan ur: Azért, hogy olyan sokat iszik.

Iszákos ur: Nem én.

Józan ur: Pedig szégyelhetné magát. Ha én a maga bőrében volnék, föld alá bujnék szégyenemben. Mit gondol kegyed, mit gondolkod most én ön felől magamban?

Iszákos ur: Mit?

Józan ur: Azt, hogy részeg disznó. Részeges fráter. Iszákos alak. Semmire való alkoholista. De ugyanezt gondolják magáról az összes itt levő utasok és joggal mondhatják, mert teljesen érthetetlen, hogy egy ilyen vén kamasz mint maga, ne tudjon még annyit, hogy az alkohol közönséges méreg, amely nemcsak az idegeket, de az egészséget is rombolja.

Iszákos ur: Mit törődik maga az én egészségemmel?

Józan ur: Igenis törődöm. És mindenkinek törődnie kell mert a részeges, iszákos ember ártalmára van a társadalomnak. Az iszákos ember beszámíthatatlan, kötekedő, hetvenkedő, a reá bízott dolgokat képtelen teljesíteni és ami még rettenetesebb, korcs gyermekeket hoz a világra akik paralitikusak és vízfejűek lesznek az iszákos apa vétkei miatt. Tehát éppen ezért nemcsak én, hanem az összes itt levő utasok joggal nevezhetjük magát részeges fráternek, iszákos alaknak, semmirevaló alkoholistának. Ezt pedig önnek nem szabad túrnie. Ha csak egy kis tisztesség van magában, itt e helyen meg kell esküdnie, hogy többet nem iszik.

Iszákos ur: (Meghatottan.) Többet nem iszom.

Józan ur: Ez nem elég. Esküdjön meg reá.

Iszákos ur: Esküszöm és dögöljek meg, ha e perctől kezdve egy csöppnyi alkoholt is iszom.

Utasok (fölugráltnak és Józan ur nyakába borulnak.)
Éljen! Brávó!

Józan ur: (kevés szünet mulva hatalmas butykost vesz elő és pálinkát iszik belőle.)

Iszákos ur. — Mi ez? Erdőben vagyunk?

Józan ur. — No lássa, barátom, ha én meg nem eskettem volna magát, most bizonyosan elkunyerálta volna a felét ennek a pompás italnak. (Egészen kiissza az üveget.)

Kellemetlen vendégek.

I. FELVONÁS.

(Butorozott szoba. Egy hónapra 48 korona, a világítást külön kell fizetni. Két szék. Asztal. Fogas, rajta kabát, melynek egyik oldalzsebéből zálogcédula lóg ki. A szobában sötétség uralkodik. Balsarokban rézág.)

1. jelenet.

Bajuszos ur (az ágyban fekszik. Csak a feje látszik ki a takaró alól.)

Nagyorru hölgy (hasonló helyzetben ugyanott. Mély csend. Holdvilág szűrődik be.)

2. jelenet.

Vékony ur (halálfáradtan jön haza a bálból és benyit a butorozott szobába. Lámpát gyújt. Vetkőzni kezd. Az ingmellét feldobja a szekrény tetejére, a gallért pedig kicsavarja, mert a bálban a sok táncból egészen nedves lett. Nagyokat ásít. Az ágyhoz lép, azonban hirtelen visszahökken.) Mi ez? Mi ez? Erdőben vagyunk? Mit keresnek önök itt? (A bajuszos urra és a Nagyorru hölgyre mutat.) Az én ágyamban! Bocsánatot kérek, ez az én szobám, ez az én ágyam, mi jögon méltóztatnak tehát itt aludni? Mi? He?

Bajuszos ur (teljesen nyugodt marad és szót sem felel.)

Nagyorru hölgy (szintén.)

Vékony ur. — Na mi lesz? Ki innen! Az én ágyamból. Aludni szeretnék.

Bajuszos ur (eszeágában sincsen kimenni az ágyból. Meg se moccan.)

Nagyorru hölgy (szintén.)

Vékony ur (fel és alá járkál a szobában, a villanyt eloltja, aztán dűrcásan lefekszik a földre.)

II. FELVONÁS.

Holdvilág (besüt az ablakon és megvilágítja a jelenlevőket.)

Bajuszos ur (az ágyban fekszik. Csak a feje látszik ki a takaró alól.)

Nagyorru hölgy (szintén.)

Vékony ur (a földön fekszik és a télikabáttal van betakarva. Dühösen horkol.)

III. FELVONÁS.

(Reggel van.)

Vékony ur (felébred, körülnéz. Nagyon rosszkedvű, különösen mikor az ágyban fekvő Bajuszos urat és Nagyorru hölgyet megpillantja. Felugrik és odamegy az ágy széléhez. Dühösen.) No mi lesz? Még mindig nem volt elég az alvásból az én saját ágyamban?

Bajuszos ur (nem felel.)

Nagyorru hölgy (szintén.)

Vékony ur (magánkivül van. Rettenetes erővel lerántja az ágyról a paplant és ekkor kiderül, hogy a)

Bajuszos ur (nem is ur, hanem egy közönséges álarc, amely olyan ügyesen volt odafektetve a párnára, mintha ott egy egész emberi test feküdne.)

Nagyorru hölgy (szintén.)

Tartalom.

	Oldal.
Napoleon a szanatóriumban	
Első fejezet	3
Második fejezet	5
Harmadik fejezet	8
Negyedik fejezet	10
Ötödik fejezet	12
Hatodik fejezet	13
Hetedik fejezet	15
Kovács ur mindent elismer	17
Palika reggelizik	20
A jó szivar	23
Elvarázsolt kávéház	24
Az alkoholista	27
Kellemetlen vendégek	28

GALANTAI KÖNYVTÁR:

1. **Karinthy Frigyes:** Aki utoljára nevet . . . K 1.20
2. **Somlyó Zoltán:** Végzetes verssorok . . . „ 1.20
3. **H. G. Wells:** Fantasztikus elbeszélés . . . „ 1.20
4. **Anatole France:** Szent Szatir — Lucifer „ 1.20
5. **Lovászy Károly:** Löttyög a fejem . . . „ 1.20
6. „ „ Napoleon a szanatorium-
ban és egyéb kabaret-dolgok . . . „ 1.20
7. **Nagy Lajos:** Egy berlini leány . . . „ 1.20

GALANTAI GYULA KIADÁSÁBAN MEGJELENT:

- Ács Klára:** Asszonyember (regény a szabadszerелеmről) 2. kiadás K 1.—
- Ács Klára:** Egy Don Juan élményei (a hóditás iskolája) „ 1.60
- Brázay Emil:** Ezt láttam „ 1.50
- Székely Jenő:** Csönd (Szép Ernő előszavával) „ 1.20
- Peterdi Andor:** Katonák „ —.60
- Lovászy Károly:** Butapest (kabaret dolgok) „ 1.20
- „ „ Pfajságok és Pfajságírók . „ —.60
- Halmi József:** A pesti front „ 1.—
- Kadosa József:** Béke „ 1.—
- Juhász Árpád:** Köszöntés messziről . . . „ 1.20
- Miskolczi H.:** Pofember „ 3.—

1974 APR 24

